

v Jezusa Kristusa. Teh, ki verujejo v Jezusa Kristusa, ne osvobodi le postave greha in smrti, ampak – tako bomo slišali pozneje – jih osvobodi tudi za življenje v poslušnosti (v. 12-16), upanju (v. 17-27), nedolžnosti (v. 28-39). Z eno besedo: za življenje v *Duhu*, za življenje v podložnosti svoji *milostni* volji. To je četrta razlaga stavka v 1,16 o Božjem vsemogočnem *delu rešitve* za vsakogar, ki veruje, ali četrta razlaga stavka v 1,17: tisti, ki je po svoji veri pravičen, bo v moči svoje vere *živel*. Ta četrta in zadnja razlaga pravi prav to: Bog z evangelijem Jezusa Kristusa vzpostavi svojo postavo tako, da tistemu, ki veruje v Jezusa Kristusa, da svojega *Duha* in z Duhom že *tu* in *zdaj* pravično, nedolžno in blaženo *življenje*, ki ima v sebi obljubo, da je večno življenje. S tem je potrjena razglasitev verujočega za pravičnega, s tem je dopolnjena sprava, posvetitev, osvoboditev človeka: v vzpostavitvi Božje postave, v vladanju njegovega Duha. [Str. 105-106]

Slovanska knjižnica & KUD Logos
Pogovorni večeri

05

Četrtek, 9. februarja 2006, ob 19. uri

dvorana Slovanske knjižnice
Einspielerjeva 1, Ljubljana

Izhodišče za razpravljanje ob knjigi

Karl Barth: Kratka razlaga Pisma Rimljanom

je vprašanje:

Predvsem je obsojeno *pobožno, moralno* meso?

Večer bosta uvedla

MATJAŽ ČRNIVEC IN GORAZD KOCIJANČIČ

Predvsem je obsojeno *pobožno, moralno* meso?

Karl Barth: Kratka razlaga Pisma Rimljanom

(KUD Logos 2002)

»Ne sramuje« in ne boji se vsega Rima, ker je evangelij sam *moč*, *Božja* moč in torej absolutno najvišja moč. To bo odločno poudarjal prav do 15,13. Pripomnimo, da ne govori o svojem prepričanju ali izkustvu te moči. Dalje pripomnimo, da ne pravi, da evangelij *ima* to moč (kot da bi je lahko tudi ne imel). Pokaže – privaditi se moramo, da tako govori apostol – da evangelij taka moč *je*. Stavek pomeni: je Božja vsemogočnost. Torej nobena moč poleg ostalih moči, nobena moč, ki bi jo vsaj od daleč lahko primerjali z drugimi močmi, nobena moč, s katero bi lahko tekmovala kaka druga moč, ampak moč, ki je nad vsemi močmi. Njihova meja je in vlada vsem. To je evangelij. [Str. 36]

... Ali smemo vztrajati, ali je morda celo zaželeno, da vztrajamo v grehu, da hočemo greh, ker smo pač v milosti in bo torej milost kot zmagoslavje nad grehom toliko bolj mogočna, toliko bolj veličastna? ... Prav samo kot to, kar je »daleč«, se more nespametna trditev, ki tiči v tem vprašanju, tu spet in spet pojavljati. V določeni meri nakazuje, da obstaja neposvečen človek, ki bi rad z neposvečenimi ušesi poslušal evangelij, ga z neposvečenimi ustnicami sprejemal in ponavljal. Vendar je evangelij človekova posvetitev in prav evangelija pod nobenim pogojem ne smemo tako poslušati in podajati; torej tudi ne smemo tako spraševati. To vprašanje vendar govori o grehu, v katerem človek hoče vztrajati, in o milosti, ki bi jo človek s svojim ravnanjem, namreč z vztrajanjem v grehu, hotel še povečati. To pa ni niti greh, ki bi ga evangelij sodil in odpravil, niti milost, ki bi jo evangelij podaril. Tako spraševanje, zavestno ali nezavedno, je žalitev evangelija. Vprašanje je omembe vredno in zanimivo samo zato, ker v svoji popolni nespameti kaže, da je bil oznanjen pravi evangelij in da je trčil ob neposvečenega človeka. Vedno, kadar se to zgodi, kadar se pojavi to vprašanje, se razodene neposvečenost človeka, ki posluša evangelij, v tem, da se hoče s tem vprašanjem otresti evangelija. Vznik tega vprašanja bi mogli označiti prav kot merilo pristnosti vsakega oznanjanja evangelija. Kjer pride do pristnega oznanjanja, norci gotovo postavijo to vprašanje. Kjer ga ne postavijo, lahko vsaj sklepamo, da je bilo oznanjevanje nekaj popolnoma drugega kot evangelij. Evangelij, ki ga ne bi žalilo tako vprašanje, bi težko bil pravi evangelij. To vprašanje tu stoji dvakrat, kot je stalo že v tretjem poglavju, tako rekoč kot sporočilo: »na dan je prišel pravi evangelij,« in obenem kot svarilo: »tako, kot se to vprašanje kaže v vboklem zrcalu, tak evangelij prav gotovo ni.« V evangeliju gre za posvetitev prav tega neposvečenega človeka, ki more tako vprašati, ki tako mora vprašati. [Str. 83-85]

Iz tega bivanja pod postavo greha in smrti se človek sam *ne more* iztrgati. Pomislimo, kako oba odlomka v. 7-12 in v. 13-23, a tudi pogled nazaj na celoto v v. 24-25 obvladuje beseda »jaz«. Nobenega stavka ni, ki bi se začel s to besedo in bi z njim lahko opisali človekovo osvoboditev. Prav krščanski »jaz« mora formalno izpovedati svojo lastno ujetost, raztrganost, kot kaže nenavadna vrstica 25, ki Jezusa Kristusa izpoveduje kot svojega osvoboditelja. Prav tisti, ki se izreče za Jezusa Kristusa, bo vedel: *jaz* ne bom greha, *jaz* ne bom izkrivljanja postave z grehom, *jaz* ne bom življenja čudnega svetnika, ki bi hotel biti kot Bog in mora prav zato umreti pri živem telesu - *jaz* sam iz sebe vsega tega nikoli ne bom pustil za seboj. Sem in živim v mesu, sem in ostajam v tem bitju in žitju (v. 11), podvržen postavi greha in smrti. Nobene poti ni, ki bi se začela z *jaz* in se nato nekje končala z odrešenjem in svobodo. Vendar vrstice 1-6 kažejo, da obstaja druga pot, ki se začneja z Jezusom. Na njej je prav tisti človek, ki je podložen tisti postavi, usmrčen; ne v svoji smrti, ampak v smrti Jezusa Kristusa. Usmrčen, torej osvobojen sebe samega, da živi drugemu, ki je vstal od mrtvih (v. 4). Kot osvobojen brezpogojno pripada jazu drugega, Božjega Sina. V novem bivanju Duha (v. 6) služi *Božji* postavi (v. 25). [Str. 104]

Obsojen je človek, ki kot Adamov otrok dela to, kar dela Adam. Obsojeno je vse *meso* kot človekova narava, v kateri biva greh. Predvsem je obsojeno *pobožno, moralno* meso, človek, ki Božjo postavo prikroji in prelomi s tem, ker iz nje povzame, da se mora sam pred Bogom opravičiti in posvetiti za Boga. Prav njega obsodi Božja postava, ki jo je priredil in prelomil, saj je tudi kot taka še naprej resnična in deluje. Postava mu zapoveduje, naj se drži milosti, a on jo zavrača. Namesto nje si hoče z izpolnjevanjem ukazov črke (7,6) sam pridobiti blaženost. S tem *je* že obsojen in lahko le še živ umre.

Za tiste pa, »ki so v Kristusu Jezusu,« ni obsodbe, pravi 8,1. Vse 8. poglavje nas bo poučilo, da je ta obsodba človeka postala nična s tem, da se Bog v evangeliju z izkrivljanjem in prelamljanjem svoje postave sooči tako, da jo v Jezusu Kristusu kot svojo postavo na novo in šele zdaj zares vzpostavi. Z Jezusom Kristusom ji je pridobil spoštovanje in pozornost, ki ji pripada. Njegova zavržena milost torej slavi zmagoslavje pri vsakem in *za* vsakogar, ki veruje